

Simon Strands familie

Hvis du er en dreng på ni år, og det ikke ligefrem er din yndlingshobby at gå i skole, og hvis du har en ekstremt krævende mor, der hele tiden skælder dig ud, og også en næsvis storesøster, kan du måske sætte dig ind i, hvordan det føltes at være Simon Strand. Men der var nok ikke nogen, der havde forestillet sig, at Simon og hans families liv skulle forandre sig totalt på én enkelt nat, nærmere bestemt den 28. september.

Simon Strand boede med sin mor, far og søster i en lille by i et lille, brunt hus. Det var et helt almindeligt hus, bortset fra at det var en smule mindre end byens andre små, brune huse. Simon syntes, det på alle måder var et godt hus. Gadekæret med det grønne vand lå kun et par hundrede meter væk, og byens park med de mægtig gode klatretræer endnu

tættere på. Til sin mors store ærgrelse ville Simon meget hellere bade, fiske og klatre i træer end at lave lektier.

Simon var nemlig den type dreng, der slet ikke syntes om at gå i skole. I hver en lille by er der mange andre som ham, og i større byer endnu flere, hund-

redvis, ja måske tusindvis. De tilbringer de dræbende lange matematik- og naturfagstimer med at vippe på stolen og vente på, at det skal ringe ud. Og de kan ikke udstå synet af prøver eller lektier. Sådan nogle drenge er efter deres læreres mening, og ofte også efter deres forældres mening, enten dovne eller dumme, eller begge dele. I virkeligheden kan de være fantastisk gode til andre ting, så som at spille fodbold eller efterligne fugle- og dyrelyde.

I sammenligning med sin søster, Sanne, var Simon også ret doven og sløset. Efter hans mening havde de voksne fundet på det med at sidde på skolebænken bare for at genere børn. Som om det ikke var slemt nok, at man skulle så tidligt op om morgenen.

Og Simon var heller ikke noget geni, i hvert fald ikke hvis man spurgte flertallet af hans lærere. Til gengæld var han rigtig god til at fløjte og til at samle indviklede modelfly og snuppe blommer fra naboens have uden at blive angrebet af hvepse. Det kunne de fleste af pigerne i byen ikke, i hvert fald ikke Sanne, selvom hun var to år ældre end ham.

Sanne var Simons totale modsætning. Hun var kvik, pligtopfyldende og sagde aldrig lærerne imod. Hendes tøj var altid rent, fordi hun ikke kravlede i træer ligesom Simon. Hendes hår var redt og flet-

tet i to fletninger, og hendes værelse var så pænt og ryddeligt, at Simon fik det dårligt af at se på det. Sanne havde naturligvis allerede fra første klasse gået på Skolen for Højtbegavede Børn. Hun mente derfor, at hun var et meget bedre menneske end sin bror.

Simon syntes til gengæld ikke, at der var nogen, der havde så fæl og næsvis en stræber til søster som ham. Ingen niårig dreng burde straffes med en sådan ulykke.

Simon havde heller ikke været alt for heldig med sin mor. Hvis I tror, at Simons mor, Katrine, var en kærlig og omsorgsfuld mor, sådan som de fleste børns mødre er, så tager I fejl. I kender sikkert sådan nogle mødre, der begynder at skælde deres søn ud, så snart de får øje på en ubetydelig plet på trøjen eller et mikroskopisk hul i buksebagen. Normalt siger de noget i stil med: ”Sagde jeg ikke utallige gange til dig i går, at man ikke kravler i træer eller hopper i vandpytter, når man har sit pæne tøj på?!” Og ja, de kan da også nogle gange have ret i det, de siger.

Men Katrine Strand adskilte sig fra almindelige mødre ved, at hun begyndte at skælde ud på sin søn, *før* han nåede at gøre noget forkert.

Allerede ved morgenbordet skreg hun for en sikkerheds skyld til ham: ”Hvis du får pletter på din skoletrøje i dag, så meget som *det mindste stænk* kakao, kommer du til at gå med hagesmæk fra nu af! Når du kommer fra skole i dag, forventer jeg, at dit tøj, dit hår og din skoletaske er lige så pæne og rene som din søsters!”

Der var aldrig en plet kakao på eller det mindste hul i Sannes pæne sweater. Hvis hun krummede bare det mindste, samlede hun omhyggeligt krummerne op og lagde dem på tallerkenen. Simon var lige ved at brække sig over hende. Også nu sad den lille kæledægge og vrængede skadefro ad sin bror – men selvfølgelig sådan, så moren ikke bemærkede det.

Simon skar ansigt ad hende. Han blev straks opdaget, og moren blev rasende.

”SIMON!” brølede hun så højt, at han tabte kruset med kakao ned i skødet af bar forskrækkelse.

”Jeg har snart fået nok af dine skarnsstreger! Du er en skamplet på vores familie! Du giver mig grå hår i hovedet! Det er din skyld, at jeg får en ny rynke *hver evig eneste dag!*”

I virkeligheden var fru Strand slank og meget ungdommelig at se på. Eftersom hun var frisør, havde hun altid en flot frisure. I kundernes øjne var

hun sikkert et indtagende menneske. Hun behandlede bare ikke sine børn nær så godt.

Til alt held var Simons far ganske anderledes end sin hustru. Søren Strand var en rund og ret godmodig mand. Under næsen havde han et tykt, sort overskæg – det var meget flottere end fru Strands enkelte, strittende hår, som hun hev ud hver morgen foran spejlet. Men selvom hr. Strand var en rar og venlig mand, havde han én hemmelighed, som selv ikke hans bedste venner kendte til.

Simons far var nemlig bange for sin kone. For at undgå skænderier lod han altid fru Strand få sin vilje. Så da Simons mor for tretten år siden besluttede at gifte sig med hr. Strand, var der ikke noget underligt i, at han ikke sagde nej.

Hr. Strand havde også en lidenskab: fjernsyn. Han arbejdede som tv-reparatør. Fra morgen til aften sad han og pillede i tv-apparaternes indre, skruede på små møtrikker og udskiftede dioder. Når han kom hjem, nød han fjernsynet forfra der var så mange interessante programmer. Efter hr. Strands mening var fjernsynet den bedste opfindelse nogensinde. Når han sad foran tv'et lykkedes det ham for et øjeblik at glemme alt om sin vrisne kone, sin næsvise datter og sin dovne søn.